

sort Kokarde, egentlig er uskikket til at beklæde den høje og ansvarsfulde Stilling; han har. Det er meget betegnende, at Forstanderen for Flakkebjerg, som har praktisk Indsigt i Børnearbejdet og er en af de bedste Mænd, vi have her i Danmark, en Mand, som tidligere paa Ourø, nu paa Flakkebjerg, har formaaet at bringe Forholdene ind i et saadant Leje, at enhver Fader og Moder med Tryghed kan se sit Barn anbragt der, siger: De skader os i vort Arbejde, Hr. Overinspektør; naar De siger, at de Børn paa vore Anstalter ere fødte Forbrydere, Vaneforbrydere; saa er vort Arbejde haabløst, vi kunne ingen Vegne komme.

Derfor maa en høj Embedsmand som Overinspektør Brun ikke sige noget saadant, han skaber Uro derved, og med hvad Ret gør han det for øvrigt med Hensyn til Bøgildgaard? Saa vidt mig bekendt har Forholdet egentlig ikke været saa venskabeligt eller varmt mellem Overinspektør Brun og Forstander Møllerup. Efter det Kendskab, jeg har faaet til Overinspektør Brun ved de mange forskellige Børneaffærer, jeg har haft med at gøre, staar han for mig som en svag Mand, en Mand, der er meget bange for at skulle skride ind eller anbefale en Afskedigelse. Hovedsagen er dog selvfølgelig, at der sker Børnene deres Ret. Hellere maa en Forstander gaa af, end et helt Hjem's Børn skulle lide ilde, og det skal gaa dem galt. Stat. og Samfund ere i første Række interesserede i, at der er Tillid til vedkommende Hjem, og naar der ogsaa fra Holsteinsminde, hvor Møllerup i sin Tid var Forstander, lød Klager, og meget alvorlige Klager, og der nu gennem Aarene fra forskellige Sider har lydt Klager over Forholdene paa Bøgildgaard ikke alene med Hensyn til Anvendelsen af haarde korporlige Straffe, men ogsaa med Hensyn til andre Forhold, forstaar jeg ikke, at man kan blive ved at holde sin Haand over Møllerup, og det lader til, man vil gøre det. Jeg har ganske vist set, at Møllerup er borte paa Rekreatjonsrejse, men efter hvad jeg har faaet meddelt, skal han vende tilbage, om ikke til Bøgildgaard, saa til en anden Anstalt. Jeg synes dog, Sporene skræmme. Tænk, hvad de Ildebrande, der have været paa Bøgildgaard, have kostet os, hvilke Værdier ere ikke her gaaede op i Luer! Man vil maaske sige: Forholdene kunne godt være gode, ja, ideelle derude, og der kan alligevel være en eller nogle Drengé, der ville stikke Ild paa. Ja, det er rigtigt, men det er be-

tegnende, at det kun er paa de daarlige Anstalter eller under daarlige Forstandere, der sker Ildspaaættelser. Da Flakkebjerg blev ledet af en Pryglepædagog, brændte det flere Gange derude, paa Landerupgaard lige saa. Efter at Landerupgaard er kommen under en brav og god Mand, Forstander Søggaard-Andersen, og efter at Flakkebjerg ligeledes er kommen under en god og human Mands Ledelse, hører man intet om Ildspaaættelser. Man hører af og til, at en Dreng løber sin Vej, men det beviser intet. Had og Bitterhed føle disse Børn ikke. Disse Følelser næres nemlig ikke hos dem, Børnene vokse baade paa Landerupgaard, Holsteinsminde og Flakkebjerg op under kærlige, gode og forstaaende Vejledere, og de faa Tillid til disse. Hævntanken kommer ikke op hos dem, men den er kommen op hos alle de mange smaa Proletarer, som tidligere vare paa Bøgildgaard, Flakkebjerg og Landerupgaard, og da have vi set den røde Hane gale over disse Anstalter.

De Bekostninger, der følge med, at der stikkes Ild paa Anstalterne, ere imidlertid ikke det væsentlige, men hvilke betydelige Summer er det ikke, der gives ud til Bøgildgaard! Den højtærede Justitsminister sagde forrige Gang, jeg drog den Sag frem her i Tinget, at det var meddelt ham, at hver Dreng gennemsnitlig kostede det offentlige 550 Kr. Selv om vi nu holde os til det Tal, saa ere, siger jeg, 550 Kr. om Aaret for at faa vejledet og opdraget en 14—15—16-aarig Dreng en meget betydelig Sum, thi denne Dreng repræsenterer dog en Arbejdskraft, og hans Arbejdskraft bliver ogsaa tagen i Brug. Drengene paa Bøgildgaard have maattet arbejde, have maattet slide. Jeg vil blot nævne et enkelt Eksempel. Møllerup driver Gaarden for egen Regning, han er interesseret i at faa saa meget Arbejde af Børnene som muligt. Han handler blandt andet med Kartofler. Han køber Kartofler af Hedeboender ude fra selve Marken. Han beordrer et Antal af 12—14 Drengé til en Dag at staa op Kl. 4 om Morgenen. De begive sig en 2 Mil lang Vej til den vedkommende Mark, hvor Kartoflerne findes, som skulle tages op. Det er en kold Efteraarsdag. Drengene faa ingen varm Mad, men Møllerup har lovet dem, at naar de komme hjem til Bøgildgaard om Aftenen, skulle de faa varm Mad. Da disse Børn, som have været i uafbrudt Aktivitet fra Kl. 4 om Morgenen til Kl. 8 om Aftenen, komme hjem og ere sultne, faa de ingen varm Mad. Saa vælg disse Drengé som